

# Cartes

## Més resposta social

José Morales Martín. Palafrugell.

De la greu crisi que patim, deguda entre altres motius als múltiples casos de corrupció, només ens salva un exercici de responsabilitat que vinculi a les institucions, els sindicats i els partits polítics, tots els partits, amb la vida de la gent, amb la vida del poble. La responsabilitat ha de ser exercida des de dalt i des de baix, pels que governen i pels governats. ?L'exemplaritat és possible en un context en el qual, gràcies a un treball educatiu i cultural, la política i el bé comú estiguin vinculats. ?L'exemplaritat ha de ser ajudada amb reformes institucionals. En la transició vam voler crear un sistema de partits forts. Era el que es necessitava en aquell moment. Ara el que cal és un sistema de partits que vinculi més clarament el polític amb els seus electors. Sembla molt recomanable en aquest moment una reforma electoral que permeti als votants exercir un control extern dels candidats electes. La queixa no construeix. A més irresponsabilitat d'alguns polítics, cal més responsabilitat social.

## Els tallers mecànics

Joan Pi i Ventós. girona.

El Diari de Girona ha publicat, fa pocs dies, una informació, que signa Oriol Puig, sobre la problemàtica dels tallers de reparació de cotxes i altres vehicles de tracció mecànica. És interessant de llegir algunes de les qüestions que apuntaren els professionals del sector. L'estadística aportada per un d'aquest empresaris parla de l'atomització dels tallers: en més de la meitat dels casos (es tenen en compte solament els gironins) tenen com a molt dos treballadors. És a dir, la forma?ció dual, formació i pràctica dels treballadors i/o petits empresaris, no aconsegueix de potenciar degudament l'engrescament, que hauria de ser un dels objectius de la formació. El treballador s'ha quedat moltes vegades submergit en el seu "petit" món de la tècnica, que en diem pràctica. El terme "petit" no és de menyspreu. És simplement el concepte que "ofega" les iniciatives de superació, evolució i engrescament.

Saber que el món sectorial giro?ní de la mecànica de cotxes té entre els tècnics superiors, comissaris de la FIA (Federació Internacional d'Automòbils) una persona que sense ser enginyer ha acon?seguit amb el seu esforç, engrescament professional i coneixements profunds accedir a aquest lloc de privilegi tècnic és d'una importància cabdal. Un oblit: ell és el primer gironí que accedeix a aquesta tasca de comissari de la FIA. Però hi ha una mica més. El seu fill, estudiant d'enginyeria de la UdG, ha presentat un projecte a la FIA, un projecte tan valorat que se li ha comunicat que podria assistir a cinc grans premis de Fórmula 1 en qualitat d'observador tècnic. Amb una recomanació: estudiar amb tota dedicació per aconseguir el títol d'enginyer.

I és aquesta la gran resposta del sector "tallers". La formació amb maridatge amb la pràctica ha de ser un incentiu indispensable per sortir del forat de "l'atomització localista", per situar-se en l'esplèndid món de l'aventura tècnica superior, creadora de persones d'un nivell de competència envejable, satisfactòria i de futur d'ampli ressò empresarial. La feina de mecànic, ja valorada per se, ha de pujar el seu llistó de competència formativa i arribar al sostre d'aconseguir l'íntima satisfacció personal que dóna el toc de la diferència respectuosa i estimulante.

Jordi Fontanals. corÇà.

Avi, el diumenge dia 9 de novembre, finalment, els catalans hem pogut anar a votar per decidir el nostre futur com a poble. No ha estat la votació que volíem perquè l'Estat espanyol ens ha posat tants entrebancs com ha pogut. Té una part més simbòlica que pràctica, però ha servit perquè tot el món veies com 2.300.000 persones volien parlar lliurement i expressar la seva opinió i el seu sentiment vers el seu futur.

Avi, tu i jo no vàrem poder parlar mai d'aquestes coses. D'una banda, vas marxar quan encara no es podia parlar lliurement, d'altra, com una bona part de les persones de la teva generació que van patir els horrors de la guerra, mai va ser un tema que et vingués de gust de tocar. Recordo que un any vares anar a la Fira de Mostres de Barcelona i vas portar a casa uns fullets que vares arregar de l'estand de Rússia. Els vas portar mig d'amagat i quan et veia que els llegies, tu els amagaves dissimuladament, però sabent tant tu com jo què era el miraves, per què ho miraves i què senties quan ho feies.

No vàrem parlar perquè no volies dir què vas passar, sentir i viure els anys anteriors a la guerra civil, quan la teva militància a la CNT et va portar alguna complicació. El teu allotjament voluntari va fer trontollar la família; la teva filla, la meua mare, amb només 2 anys, se'n va quedar 6 sense pare, els 3 de la guerra i els 3 que vas passar exiliat a Osseja. El teu fill, nascut en la teua absència, et va conèixer quan ja tenia 5 anys, i va passar molts mesos parlant, primer obertament i després d'amagat, d'"aquest senyor", en no identificar-te com a pare.

Quan vas tornar, la teua ideologia no et va permetre descansar, i la teua antiga relació amb el maqui Quico Sabaté que, com tu, com tots nosaltres, era de l'Hospitalet, va empitjorar les coses, i vares acabar a la Model, amb l'àvia, el teu germà i la seva dona. Va ser allà on et colpejaven els ronyons amb una màquina d'escriure (de les de l'època, no amb un teclat d'ordinador d'ara), perquè expliquessis coses que no sabies. Semblava que el que vares començar als anys 30, no tenia aturador. Vas viure tota la teua vida amb la por de les autoritats, dels veïns que no pensaven com tu, dels que et varen denunciar quan va passar "allò del Quico". Perquè la teua família estigués pagant les culpes de la teua fidelitat a les teves creences. Vas treballar a la pagesia fins més enllà dels 70 anys, perquè creies que al camp passaves més desapercebut i "no calien gaires papers"; els mateixos que et van faltar per poder cobrar alguna cosa de l'Estat quan vas deixar de treballar...

Avi, diumenge dia 9 vaig dormir a Girona i cap allà a un quart de deu vaig començar a tirar cap a Corçà per votar. Tot això que t'acabo d'escriure, em va venir al cap en els 35 minuts de trajecte fins a l'urna. Vaig aparcar el cotxe i en el curt tros que vaig fer a peu fins a la mesa, sabia que no hi anava sol, que estàvem junts tu i jo. Un dels components de la taula va dir "senyor Fontanals, ja pot votar"; avi, no recordo haver posat la papereta a l'urna, ho vas fer tu, oi?

La laeden té raó

Carles Font i Planella. Departament d'Apnea de la FECDas. sarrià de ter.

L'objectiu principal d'una àrea natural protegida és garantir la protecció de la biodiversitat marina i no el rendiment econòmic. Un exemple difícil d'entendre seria les Illes Medes, que obté un gran negoci amb les taxes de centenars d'immersions que cada dia hi ha a la reserva marina de l'Estartit. Els nostres alcaldes per motius electoralistes volen tots un parc natural davant de casa per tenir vots i un ràpid rendiment econòmic amb l'augment esperat de turistes i recaptar taxes. Per això, quan es proposa una àrea nova s'hi afegeix ràpidament el màxim de municipis i, vinga! com més gran, millor! Un exemple és el parc natural del Montgrí, Illes Medes i el Baix Ter, que al final i sense pressupost garantit, s'ha fet el més extens possible.

Un altre mal exemple ha estat que la Generalitat de Catalunya convertís, en màxima protecció dins la Xarxa Natura 2000 europea, la majoria de les zones de posidònia de Catalunya que varen delimitar els clubs voluntaris de la Federació Catalana d'Activitats Subaquàtiques.

Al cap d'un temps t'adones que tots els terrenys i zones marines protegides són intocables i no poden créixer econòmicament. Fixem-nos amb el Bullí, que no pot créixer o el polèmic PRUG, Pla rector d'ús i gestió del Parc Natural del Cap de Creus, que a la llarga reduirà el seu accés i restringirà dràsticament les activitats humanes. Al final, i el temps ho dirà, cal treballar més en l'educació i sensibilització, i posar-se menys medalles en favor del

negoci medi?am?biental i l'ecologisme mal entès que només serveixen per generar problemes i, als propietaris de terrenys, perdre allò que tantes generacions els va costar mantenir.

Realisme econòmic

Jesús Domingo Martínez. girona.

Quan encara no s'han apagat els ecos de les dades positives de creixement d'ocupació, les declaracions del ministre d'Economia confirmen que el camí de la recuperació econòmica és llarg i que cal un exercici de realisme, que passa per reconèixer que dels errors també s'aprèn. El ministre d'Economia ha insistit que el neguit i el desànim de moltes persones sí que són tinguts en compte a l'hora de prendre decisions de govern. El que no es pot negar és que els espanyols ja hem aconseguit alguna cosa, però no hem arribat a la meta. Al juny de 2012 l'economia espanyola es trobava a la vora del col·lapse, a punt de perdre la direcció i de necessitar un rescat. Avui l'economia espanyola està creixent; no n'hi ha prou, però la direcció i el rumb són completament diferents.

Font del document: [http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/11/14/cartes/697036.html?utm\\_source=rss](http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/11/14/cartes/697036.html?utm_source=rss)